Висока хвиля музики підхопить.
Ти збліднеш в лицях. Потемніє зір.
Уже бринять назустріч злій грозі
Всі нерви й м’язи. Вищий, той затопить,

Що горне – вал. Підхопить, понесе
Назустріч болеві, що їм солодко стерпло
Льсне серце – підкоряючись, на все
Вже згодне, віддане. Лиш зменшення не стерпить.

Бо мук настояних наринули моря
Затерти береги, пустель піски спраготні,
Де бубнами обвал, глибинні де фаготи,
Де пристрасті болючая Голгота,
Де флейт злі струмені, в скрипки, що ось згорять.

І віддано в танок підгорнешся вся ти
Розбещеним, пещот несито-спраглим тілом,
Яке з музикою нещадного ступило
Страшного бою, і життям платить.

Насяк електрики, щокрок підлог, квадрат,
Де стільки пристрасті, безсиле збурить мури
Б’є, захлинається закута в тілі буря,
Що тільки тиском жил – у мислях родить чад.

І я, п’яний саксофоніст, вже сам
Вчарований несамовиттям згуків,
їх кидаю – жагу свою сторуку
Тобі назустріч безумом нестям

Каскади іскр на порцелян плечей,
Що він присмаглий – з внутрішнього жару!

Бо нам обом довіку не затамувати тіл пожару,
Як не згасить спраги благаючих очей.